

ning, som saa langt fra gaar i den heromtalte Retning, at det netop gaar i den stik modsatte Retning, idet det netop gaar ud paa at bortflytte Udenrigsministeriets Arkiv fra de Lokaler, hvor det hidtil har havt Plads i Nærheden af de andre Arkivsager, ud til Amalienborg, hvorved naturligvis en Samling til eet Arkiv under een fælles Bestyrelse og med fælles Laanetid og fælles Regler for Udlaan vilde blive umulig. Der kunde vistnok ogsaa i og for sig reises Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at flytte de andre Arkiver, nemlig de Dele af Kongerigets Arkiv, som findes i den nederste Etage, hen til de øverste Etager af Proviantgaarden. Det er i og for sig et godt Lokale, de nu have, medens derimod det Sted, hvor de skulde hen, blev de to øverste Etager, som ligge under meget brandfarlige Forhold, saavel hvad selve Bygningen angaar som ved den umiddelbare Nærhed af Seværfabrikken og Ministerialbygningen. Men i den Henseende bliver den nye Ordning ikke uheldigere, end det allerede er Tilfældet med vore øvrige Arkiver, som vistnok ligge paa en for saa kostbare og uerstattelige Stätte, som der opbevares, høist uheldig Plads. Det var naturligvis et Spørgsmaal, som kunde komme til Overveielse og vistnok ogsaa vil komme til Overveielse, om man ikke for Rigsarkivet skulde søge en anden Bygning og Plads, og det vilde forsaavidt være ønskeligt, at en saadan Overveielse fandt Sted samtidigt med den Omordning af Lokaler, som her er paatænkt. Hvad der derimod forekommer mig, at Thinget ubetinget ikke kan gaa ind paa, er, at Udenrigsministeriets Arkiv skal flyttes hen paa Amalienborg. Udenrigsministeriets Arkiv omfatter, efter hvad der den Gang blev oplyst for Udvalget, alle Ministeriets Dokumenter lige siden 1750, altsaa 120 Aar. Det er dog umuligt, at saa mange Arkivsager kunne være nødvendige for Udenrigsministeriets daglige Forretningsgang. Det er umuligt Andet, end at mange af disse Sager maa have en ganske anderledes Interesse for Kjenndskabet til vort Fædrelands Historie og for Udbredelsen af dette Kjenndskab end for den daglige Forretningsgang i Udenrigsministeriet, og netop derfor er det ønskeligt, at dette Arkiv søres sammen med de andre Arkivalier og underkastes en saadan Bestyrelse, som det netop er Opgaven at have, naar man lægger Vægt paa at bidrage til at sprede det Kjenndskab til vort Fædrelands Historie, som kan hentes fra saadanne ældre Dokumenter. Det er naturligt, at der kan være Dokumenter derimellem, som maa være undergivne et særligt Tilsyn, eller som maatte endog slet ikke kunne meddeles Offentligheden; men det er Ting, som der kan træffes særlige Regler for, og som den vedkommende Bestyrelse naturligvis vil lade sig være magtpaaliggende at overholde; men fordi enkelte Undtagelser kunne findes, ophæves jo ikke selve Reglen, at disse Sager have en væsentlig

historisk og ikke administrativ Betydning, hvilket netop var det, som blev bestemt udtalt og hævedet af hint Udvalg. Hvis man imidlertid flytter bort fra Ministeriets Bygninger og ud til Amalienborg og der indretter nye Lokaler til Arkivet, kan man sige sig selv, at det ikke vil være muligt i den første Tid igen at faae disse Sager tilbage. Allerede dengang erfarede vi, at der hos Udenrigsministeriet var en bestemt Modstand imod at lade Arkivsagerne komme ind i det fælles Rigsarkiv, men denne Modstand vil blive langt stærkere, naar vi bevilge Penge til at indrette dette Lokale paa Amalienborg saaledes, at Udenrigsministeriet kan flytte Sagerne bort fra det Sted, hvor de nu staa og kunne forenes med de andre Sager, hen til det langt borte liggende Amalienborg. Derfor forekommer det mig, at denne Sag har ikke ganske ringe Betydning, og at den Omstændighed, at der kunde vindes et Lokale maatte et Aar tidligere, ikke kan være afgjørende. Den ærede Minister sagde, at hvis vi gaa ind paa dette Endringsforslag, saa vil derved den hele Ordning være opgivet. Jeg tror dog, at den ærede Minister tager feil; hans egne Udtalelser synes mig, i det Mindste efter den Skrivelse, som er aftrykt i Bilaget til Endringsforslaget, at gaa i modsat Retning. Der oplyser den ærede Minister nemlig, at de Lokaler, hvorom der nu er Tale, ere to Lokaler, som tidligere have været brugte af det fæstligste Ministerium, men som nu ikke længere bruges til det, da Arkivsagerne ere borte, og dernæst et Lokale, som benyttes til Udenrigsministeriets Arkivsager, og et Lokale for Kongerigets Arkiver. Men, hedder det saa, for disse fæstligste Lokaler bør der ogsaa gives Erstatning ved de nye Lokaler, som indrettes, thi dem havde det kongelige Arkiv ønsket og ventet at komme til at bruge ved den Udvidelse, som efterhaanden vil være nødvendig. Det er altsaa dog ikke det hele Rum, man strax har Brug for, men det vil først komme i Brug i en kommende Tid, thi der søies dernæst til, at det, som skal indrettes for det kongelige Arkiv, skal være et Beberlag, ikke alene for det, der er mistet, men ogsaa for den Absigt, der haabes til det fæstligste Arkivs Lokale. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at det her ligestrem er sagt, at de kongelige Ministeriets Arkiver faae større Plads, end de behøve, nemlig til Noget, som først efterhaanden skal udfyldes, naar der i de følgende Aar skulde blive Trang dertil. Da vi nu maa haabe, at denne Sag efter de Udtalelser, som have fundet Sted, navnlig fra den ærede Minister, hvilke vi jo have gjort Fyldest ved at give de fornødne Penge dertil — da vi maa haabe, siger jeg, at den Sag, som den Gang allerede var forberedt, dog snart maa komme til endelig Afslutning, saa forekommer det mig, at vi meget godt maa kunne anvise Udenrigsministeriets Arkiv, indtil Sagen er bleven afsluttet, en mid-